

Conferència del portaveu del Govern i secretari general de la Presidència, Francesc Homs, al Fòrum-Europa Tribuna Catalunya

Moltes gràcies a tots per la seva assistència. També un agraïment molt especial per en Josep Maria Àlvarez, que ha accedit molt amablement a la petició que li vaig fer perquè dugués a terme la presentació d'aquesta conferència. Jo avui els parlaré del Pacte Fiscal i de la hisenda catalana. Almenys, en la meua intervenció inicial. Després en el col·loqui, podem parlar d'aquest tema i del que vostès vulguin. Deia, doncs, que parlaré del Pacte Fiscal. I en aquest marc, vaig creure que en Josep Maria Àlvarez, el secretari general de la UGT, era la persona idònia per fer aquesta introducció.

Saben vostès que la consecució d'un model de finançament propi per Catalunya és una de les màximes prioritats de l'actual Govern de la Generalitat. Però crec que no m'equivoco si dic que és molt més que una prioritat del Govern: és un tema de país. Així ho revelen les enquestes. Per exemple, segons el darrer baròmetre del CEO, un 76,5% dels catalans està d'acord o molt d'acord amb què Catalunya pugui recaptar i gestionar tots els impostos. Tenim per davant un repte en majúscules, un salt qualitatiu de primer ordre, en què el Govern responenent a l'amplíssim suport social que hi ha en aquesta matèria, necessita la més àmplia majoria política possible, i també la complicitat i l'impuls de la societat civil. En aquest context, des del Govern valorem molt positivament l'aposta que ha fet la UGT a favor del pacte fiscal, una reivindicació que han reclamat sota el títol de "El Concert del Segle XXI". Fet que no és aïllat, val a dir, ni en el món sindical, ni en el patronal, ni en general en el teixit associatiu del nostre país.

És evident que a la UGT i al Govern de la Generalitat hi ha temes que els veiem de manera molt diferent i hi discrepem. Ells, legítimament, defensen uns posicionaments, i nosaltres, en defensem, uns altres que són els de visió de conjunt de la societat. Però per contra, davant d'un assumpte de país com és la reivindicació d'un nou finançament, d'una nova relació financera entre l'Estat i Catalunya, la coincidència és total. Ens n'alegrem. I aquesta coincidència, aquesta suma d'esforços entre molts actors diferents, posa de manifest que el país, cada vegada més, juga a favor de l'aposta del pacte fiscal. I si és així és perquè la força dels arguments que tenim tots plegats és enorme. És la força de la raó i alhora del sentiment que Catalunya no se'n sortirà si continuem com fins ara, si no podem disposar d'un finançament ni més ni menys que d'acord amb la nostra capacitat tributària.

Feta aquesta introducció, passo a desgranar la meua intervenció, en la qual, primer, faré una petita mirada al passat més recent dels darrers anys per veure on som ara, i seguidament, els

exposaré alguns dels arguments que al meu entendre justifiquen la necessitat que disposem d'una hisenda catalana.

Fa tres anys, precisament per aquesta època estival, el Govern espanyol del senyor Rodríguez Zapatero i el Govern de la Generalitat, aleshores presidit pel senyor Montilla, van acordar un nou model de finançament, en el marc de totes les comunitats autònomes de règim comú, després de molts mesos de negociacions, declaracions i contradecaracions, d'anades i vingudes. No tinc intenció d'entrar a fer cap crítica al model que s'acordà, malgrat que és evident que si tres anys després som on som, és evident que aquell va ser també un intent fallit. En tot cas, si els en parlo avui és perquè vull destacar com es va enfocar aleshores el tema, i com s'enfoca uns anys després. Segur que recordaran que el gran resum de la negociació de l'any 2009 va ser quants milions de més s'aconseguirien. Potser fins i tot els vindrà al cap alguna fotografia que va sortir publicada a la premsa del nostre país d'algun dels partits del Govern fent sumes sobre els guanys, just en el moment decisiu de la negociació. És a dir, l'important era la xifra. El model era purament secundari, només instrumental, per aconseguir uns suposats milions d'euros de més.

Per contra, si s'hi fixen, ara no se'n parla de xifres, crec que molt encertadament. I en canvi, parlem de model, de conceptes, i sobretot i en definitiva, de poder: hisenda catalana; recaptació, gestió i inspecció de tots els impostos; la clau de la caixa; quota de retorn...

L'important de debò és la definició, l'articulació del model. Un model que volem que sigui propi, és a dir, singular per al nostre país. Que ens permeti abandonar el cafè per a tothom, que ja hem vist que per a l'esforç que fa el nostre país resulta totalment esgotat i insuficient.

Crec que hi ha com a mínim tres moments que demostren que la idea del pacte fiscal basat en el concert econòmic que defensa el Govern, no prové ni de la improvisació, ni de cap fugida endavant, sinó que és fruit de l'experiència de molts anys i del compromís obstinat en el ple autogovern de Catalunya.

D'aquests tres moments que els dic, en primer lloc, voldria fer una referència a l'Estatut del 30 de setembre de 2005. Aquell que va ser possible gràcies a un ampli acord de quatre forces polítiques, entre elles, el PSC, llavors al capdavant de la presidència del Govern català, i CiU, llavors a l'oposició, amb una ERC que va saber jugar bé les seves cartes. En aquest sentit, és bo que tinguem ben present que l'embrió del Pacte Fiscal que ara plantegem, ja estava ben definit en el text que va aprovar el Parlament aleshores.

“La gestió, recaptació, la liquidació i la inspecció de tots els impostos suportats a Catalunya corresponen a l’Agència Tributària de Catalunya, llevat dels de naturalesa local”

“La Generalitat té capacitat normativa i responsabilitat fiscal sobre tots i cadascun dels impostos estatals suportats a Catalunya, en el marc de les competències de l’Estat i de la Unió Europea”

“L’aportació catalana a les finances de l’Estat (és a dir, la quota de retorn) integra l’aportació a les despeses de l’Estat i l’aportació a la solidaritat i als mecanismes d’anivellament”

Insisteixo, aquests punts que els hi acabo de llegir corresponen a l’Estatut del 30 de setembre de 2005. I és el que estem discutint precisament aquests dies. Si això és així, seria lògic que allò que valia el 2005, valgués ara, si més no com a punt per tenir present. I en aquest sentit, cal preguntar-se: seria lògic que algun dels partits que l’any 2005 van votar a favor de l’Estatut i del capítol de finançament, ara es desmarqués d’un text que reclama exactament el mateix? Tindria sentit que algun partit que va votar a favor d’un finançament propi l’any 2005, ara demanés que es diluïssin els plantejaments? Podria fer això CiU? Podrien fer això les altres forces polítiques? Crec sincerament que no.

A més, persistir en la proposta ens donaria la força que tota causa difícil d’assolir -i per descomptat que aquesta ho és- requereix: la força de la constància i de la perseverança d’un poble que no renuncia als seus propòsits, i que més enllà del que estigui obligat a acceptar per les circumstàncies de cada moment, no deixa mai de defensar els seus interessos legítims. Mirin sinó com se’ns retreu a les forces catalanes que al 1979 no plantegéssim el concert.

El segon punt en el que m’agradaria aturar-me és el de la llei de creació de l’Agència Tributària de Catalunya. L’estiu de 2007, CiU va pactar amb el Govern tripartit aquesta llei, després d’introduir-hi dues idees que, novament, els sonaran: que l’Agència Tributària pogués assolir l’objectiu de ser l’única administració tributària a Catalunya, i que s’avancés cap a la possibilitat de la gestió de tots els tributs suportats a Catalunya. En aquest cas, fer notar que la llei de creació de l’Agència Tributària de Catalunya va sumar la mateixa majoria que va donar suport a l’Estatut de 2005.

Finalment, el tercer moment en el qual m’agradaria aturar-me és la darrera reforma de la LOFCA i l’elaboració de la llei per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú, la tardor de 2009. És a dir, la plasmació en llei de l’acord de finançament tancat l’estiu abans entre totes les comunitats autònomes.

Convergència i Unió va presentar esmenes a la totalitat a les dues lleis. El nostre objectiu, novament, va ser el d'intentar incorporar-hi un model de finançament propi per a Catalunya, que trenqués amb l'esquema de cafè per a tothom, que permetés a Catalunya alliberar-se de la negociació conjuntural i que articulés una relació bilateral Estat-Generalitat.

Apostàvem per desenvolupar a fons la bilateralitat establerta a l'Estatut i que la LOFCA no fos d'aplicació a Catalunya, mitjançant la inclusió d'una disposició addicional específica, en la línia del que consta pel País Basc i Navarra.

Concretament, vàrem proposar que la LOFCA recollís una disposició que digués: "El finançament del sistema institucional en què s'organitza la Generalitat de Catalunya s'aplicarà d'acord amb allò establert en el corresponent Estatut d'Autonomia".

Redacció que enllaçava amb l'article 5 de l'Estatut sobre els drets històrics, que reconeix una "posició singular de la Generalitat en relació –entre d'altres matèries- el sistema institucional en què s'organitza la (mateixa) Generalitat".

Aquesta clàusula d'exclusió de la LOFCA és precisament un dels instruments que ara tenim sobre la taula per poder assolir el Pacte Fiscal basat en el concert econòmic, abandonant el règim comú, i és precisament la fórmula que permet a Euskadi i Navarra poder disposar de concert econòmic. Malauradament, en aquell moment, la tardor del 2009, CiU es va quedar sola defensant aquesta proposta per assolir un model de finançament propi. Ens vàrem quedar sols i no els reproduiré algunes de les afirmacions que per haver presentat aquesta iniciativa, ens vàrem sentir a dir. Celebrem que ara hi hagi un ampli consens en la idea de sortir de la LOFCA.

Si els he volgut fer aquesta mirada enrere és simplement per fer palès i demostrar que tot i que segur que des de Catalunya hem comès errors col·lectivament els darrers temps, també hem fet bé algunes coses. I amb aquest repàs es demostra que hi ha idees clares des de fa molt de temps, no només per part del Govern o de CiU, sinó per part de moltes forces polítiques i de molta gent, que la reivindicació del Pacte Fiscal no és fruit d'una improvisació, que sabem molt bé el que volem, a què aspirem, el que és important de debò, i el que en realitat és més secundari.

Feta aquesta primera part, retrospectiva que penso que pot ser útil per les properes setmanes, m'agradaria dedicar uns minuts a parlar sobre la hisenda catalana, i de com des del Govern ho veiem.

Queda clar que existeix en aquests moments un consens molt ampli sobre necessitat que Catalunya disposi d'una administració tributària pròpia que sigui la responsable de la gestió, la recaptació, la liquidació i la inspecció de tots els tributs suportats al nostre país. Volem, en definitiva, decidir sobre els nostres propis recursos. Ara fa un moment els en parlava, quan em referia a l'Estatut del 30 de setembre.

Per què és essencial que Catalunya pugui tenir una hisenda catalana? Què hi guanyarem? Al servei de quins objectius? Quins reptes i quines esperances hi podríem dipositar?

Les vegades que Catalunya ha assumit competències o traspassos importants, podríem dir que la història ha acabat bé. Els posaré dos exemples: els Mossos d'Esquadra i TV3. Un i altre cas eren reivindicacions que en els seus inicis hi havia qui assegurava que eren inassolibles, que eren inconstitucionals, que eren il·legals. Els sona aquesta música? No els recorda alguna cosa del present?

Ara, però, tenim un cos de policia plenament consolidat i ben valorat pels catalans (amb un notable, segons la darrera enquesta del CEO) i tenim uns mitjans públics nacionals, potents, que gaudeixen del reconeixement de l'audiència i que són referents al país.

Catalunya té voluntat d'autogovernar-se, de poder decidir i actuar en tot allò que li afecta, que li és propi. Sempre ha estat així. I ara també ha arribat el moment de poder ser responsables dels recursos que generem els propis catalans, a nivell individual i a nivell empresarial. A hores d'ara, la Generalitat té la responsabilitat de despesa sobre bona part de les polítiques de l'estat del benestar. Bona part dels serveis directes al ciutadà depenen de la Generalitat. Per contra, pràcticament no tenim control sobre els ingressos, ja que la immensa majoria els gestiona l'Estat.

En aquest sentit, volem canviar aquest escenari absurd. Així doncs, i en primer lloc, volem seguir gestionant la despesa, però també volem gestionar els ingressos. L'autogovern no és veritablement complet si la responsabilitat que comporta només s'exerceix sobre la despesa. Cal també tenir responsabilitat sobre els ingressos.

En segon lloc, creiem essencial disposar d'una administració tributària catalana per garantir que Catalunya disposa efectivament dels recursos que ens toquen. Els que siguin, però els que ens pertoquen. Estem farts d'estar a l'espera de la bona voluntat del Govern espanyol de torn, de si ens paga el fons de competitivitat, de si ens arriba la liquidació de la disposició addicional tercera de fa quatre anys, etc. Arriba a la paradoxa que ens hem hagut de sentir que havíem de donar les gràcies al Govern espanyol perquè ens havia donat una bestreta per pagar les nòmines. Però de qui són els diners? Que no són els diners que hem aportat nosaltres mateixos en forma d'impostos, i que a sobre, una part ben significativa, marxa a Madrid i ja no torna?

Deia l'altre dia el president Montilla: "Holanda, França o Alemanya són sobirans dels seus propis recursos, però també pateixen un dèficit públic." És cert, tot i que també és veritat que en aquests països, ni de bon tros el dèficit arriba als nivells a què ha arribat l'administració de l'Estat o la Generalitat, per no haver fet els deures quan tocava. Ara bé, donem per bona l'afirmació del senyor Montilla. Controlar els teus recursos no és garantia de tenir dèficit 0. Però és evident que, poder controlar els propis recursos tributaris que generes significa que està a les teves mans fer-ho millor, gastar només el que tens i no més, i en tot, cas, assumir les teves pròpies responsabilitats, sense dependre de la voluntat i l'arbitrarietat d'un altre Govern. En definitiva, tu decideixes, tu administres, i tu saps a què t'has d'atenir.

Després de 32 anys, hem més que comprovat que els compromisos del Govern espanyol són massa sovint un autèntic paper mullat. I per tant, és hora de donar la volta a la situació. Oï que som els catalans els que generem els recursos? Doncs els recursos els gestionem nosaltres. Efectivament, volem la clau de la caixa. Volem el control dels diners, perquè són nostres. Volem el ple control de l'Agència Tributària. A partir d'ara proposem ser nosaltres els que pagarem a Madrid, pels serveis que l'Estat encara presti a Catalunya i en concepte de solidaritat, si s'escau. Tot plegat fruit d'una negociació bilateral, de tu a tu, Generalitat-Estat.

Si no tinguéssim el dèficit fiscal que patim, a raó de més de 16.000 milions d'euros anuals, és evident que les finances de la Generalitat estarien en unes circumstàncies absolutament diferents, i malgrat haver de dur a terme una política d'austeritat, d'acord amb les directrius europees com a conseqüència de la crisi econòmica que patim, ara no estaríem parlant dels ajustos que ens veiem obligats a fer. Dit això, que és ben cert, només que l'Estat aquest any hagués pagat tots els deutes que té amb Catalunya, més de 2.400 milions d'euros, com de diferent hauria pogut ser la política d'ajustos d'aquest 2012, per tal de complir amb l'objectiu de dèficit obligat.

En tercer lloc, ens cal una administració tributària catalana que ens permeti ser competitius, que doni seguretat jurídica. Una hisenda catalana que estigui al servei dels ciutadans i al servei de l'economia productiva del nostre país.

Cada vegada menys, el factor de competitivitat d'un territori ve donat per l'activitat de foment que pugui dur a terme l'administració. Estem en un marc europeu on regeix una política de lliure competència, i a on, per tant, la possibilitat de subvenció, d'ajuda, per a l'activitat empresarial i la captació d'inversió, és més restringida, amb l'objectiu de no trencar la igualtat d'oportunitats.

Ara bé, el que sí que pot fer un territori per tal de ser atractiu per a la inversió productiva és oferir agilitat, no posar traves per posar-les, i oferir seguretat jurídica. És evident que per oferir aquestes condicions favorables cal incidir en molts elements diferents. En bona mesura, l'aprovació de les Lleis Òmnibus, durant el primer any de mandat del Govern de la Generalitat, buscava generar aquestes condicions positives per a l'activitat empresarial.

Formem part d'un Estat que treu unes notes molt lamentables a nivell internacional des del punt de vista de la seguretat jurídica. Per exemple, una institució com el Fraser Institute del Canadà, en el seu darrer informe anual (2011) situa a Espanya al lloc 42, pel que fa al sistema legal. Per davant hi tenim països com Namíbia, les Bahames, Bahrain o Tunísia. Si mirem l'àmbit de la regulació dels negocis, la posició en el rànquing encara és pitjor. Espanya ocupa el lloc 81. En aquest cas, països com El Salvador, Albània, Uganda o Ruanda superaven l'Estat espanyol.

És evident que el paper que jugui l'administració tributària hi té molt a veure i és molt important, i pot ser un factor de competitivitat o tot al contrari, un factor de desinversió. Pot generar seguretat, o pot generar inseguretat. Aquí creiem que hi ha molt de camp per córrer.

I òbviament un dels camps per córrer és també el del frau fiscal, íntimament lligat amb aquesta percepció d'un Estat tan farcit de lleis i normes de tota mena, com ple d'inseguretat jurídica.

L'existència d'inseguretat jurídica per excés de regulació i l'existència d'un frau fiscal estructural, porten a les empreses serioses a una situació de desavantatge per competència deslleial de qui decideix viure al marge del sistema.

En aquest sentit, cal que col·lectivament tinguem clar que el frau fiscal és un element de competència deslleial vers aquelles empreses que compleixen amb les seves obligacions. Hi ha països que aquesta idea la tenen molt clara.

De fet, no combatre el frau, a més de propagar una gran injustícia social, posa a l'empresari en un mal dilema. Aquest pot pensar: si vull ser competitiu, jo també hauré de deixar de pagar impostos.

Ara tenim sobre la taula l'amnistia fiscal que ha plantejat el Govern espanyol amb l'objectiu d'obtenir uns recursos addicionals. Aquesta amnistia, més enllà d'emmarcar-se en el context actual d'urgència per cobrir la caiguda d'ingressos i la necessitat d'ajustos, demostra que hi ha hagut un desajust important. Massa important. Tenim una Administració Tributària Espanyola que presumeix de modernitat, de tecnologia i d'eficàcia. A l'hora de la veritat, però, a l'Estat espanyol existeix una xifra estructural de frau fiscal molt significativa. Es parla d'entre un 20 i un 25% del PIB, quan a Àustria és del 9%, a Holanda és del 13%, a França, del 15%, i la mitjana la UE-15, del 17,87%. En termes absoluts, això vol dir que el frau fiscal espanyol multiplica per 4 el cost del rescat bancari, o és 15 vegades el dèficit fiscal que pateix Catalunya. Espanya té doncs una gran maquinària tributària, però alhora té un dels fraus estructurals més acusats d'Europa.

Amb l'amnistia ara oberta, el Govern espanyol creu que podrà recaptar uns 2.500 milions d'euros, és a dir, que es regularitzaran rendes ocultes per valor d'uns 25.000 milions d'euros. Sembla evident, per tant, que durant tots aquests anys la feina no ha estat suficientment satisfactòria. Alguna cosa no acaba d'anar bé. I no serà pels inspectors o sots-inspectors, sinó especialment per com des dels successius governs espanyols s'ha legislat i s'ha organitzat l'administració tributària.

Aquest també és un dels motius pel qual cal que disposem de la nostra hisenda. Per cert, un petit incís. El dijous de la setmana passada, en un debat sobre el pacte fiscal organitzat pel Cercle d'Economia, Antoni Zabalza, ex alt càrrec del PSOE dels governs espanyols de Felipe González, per oposar-se al pacte fiscal va sostenir la tesi que el rigor i el rendiment de comptes de l'agència tributària espanyola no és en cap cas delegable a les comunitats autònomes, i que l'eficiència i el reconeixement internacional del qual disposa aquesta no es pot desmuntar ara. Com els comentava, després de l'amnistia fiscal que ha plantejat el Govern espanyol em sembla que aquest argument és clarament insostenible.

Tornant al que els exposava. L'Agència Tributària de Catalunya, a més de garantir el finançament que ens pertoca, pot ser una oportunitat per a la reactivació econòmica. Creiem que podem fer les coses millor. No volem fer una rèplica de l'Agència Tributària espanyola. Volem desplegar un model propi català, un model que suposi i vagi associat també a un canvi de cultura. Volem una agència que transmeti confiança, i que lligui amb una idea de transparència pel que fa a la gestió dels recursos públics. Un model que podria ser semblant al que ja tenen països europeus amb unes característiques també semblants a les de Catalunya.

Per exemple, Dinamarca o Holanda disposen d'unes administracions tributàries que ens poden servir de referent.

Es tracta d'invertir la idea actual d'instrument coercitiu per una idea de contribució i de responsabilitat col·lectiva. ¿No valdria la pena que col·lectivament ens comprometéssim en el següent cercle virtuós?: La contribució dels ciutadans és imprescindible per poder tirar endavant un país. Lluitar contra el frau fiscal vol dir evitar la competència deslleial, vol dir major recaptació, i major recaptació ens permetrà més inversió i més benestar, viure millor, i a mitjà termini fins i tot ens pot permetre també poder disminuir la pressió fiscal. Alhora, la lluita contra el frau també és sinònim de major fiabilitat pel que fa a la previsió d'ingressos tributaris, i lògicament, més recursos.

En un moment en què la prioritat és la reducció del dèficit públic després d'anys d'excessos i manca de rigor pressupostari, la idea de la consolidació fiscal és ben present. Això no és res més que ajustar la despesa pública no financera als ingressos fiscals. Dit d'una altra manera: no gastar més del que s'ingressa. Ara bé, més enllà de la consolidació fiscal, l'objectiu a mig termini hauria de ser l'eficiència fiscal. És a dir, que la recaptació fiscal s'aproximi tant com es pugui al rendiment potencial del sistema tributari. D'aquesta manera, reduint el frau, podríem obtenir uns recursos addicionals que ara no tenim per invertir més i reduir els deutes, sense necessitat d'incrementar la pressió fiscal dels que ja paguen impostos.

De fet, si s'hi fixen, en els darrers 25-30 anys, a l'Estat espanyol s'han produït tres fenòmens incompatibles entre si: una taxa de frau elevada, un nivell de despesa pública creixent i una pressió fiscal reduïda. Aquest misteri només s'explica per les transferències de capital no reintegrables que ha rebut l'Estat espanyol de la Unió Europea. I per la solidaritat imposada que han aportat els catalans. El famós dèficit fiscal.

Com els deia fa un moment, crec que és important substituir la idea de tributar, per la idea de contribuir. No és un joc de paraules. És un tema de fons. Els països que tenen menys frau fiscal no són aquells que tenen més inspectors, que fan més inspeccions o que tenen les lleis penals més dures, sinó aquells en què s'imposa la idea que contribuir comporta una bona reputació. D'aquesta manera, si ens plantejem l'oportunitat de construir el nostre propi model seria el moment de substituir la vella idea de tributar per un nou concepte de contribució, associat a un factor de reputació social.

Per anar acabant, unes darreres consideracions. Fa temps que parlem del Pacte Fiscal i que en discutim públicament. Cada força política ha pogut ensenyar les seves cartes. Hi ha hagut temps per marcar posicionaments. D'entrada, un fet positiu: tots els partits coincideixen en la

diagnosi. La situació actual és injusta per a Catalunya, és insostenible, i per tant, cal actuar-hi. A partir d'aquí, s'han formulat plantejaments diferents.

El Govern i una àmplia majoria parlamentària coincideixen ja en aquests moments que és l'hora que Catalunya pugui tenir un nou model de finançament. Diferent del que hem tingut fins ara, propi, amb unes noves regles del joc, que doni el poder, el control dels recursos a la Generalitat i que òbviament acabi amb el greuge del dèficit fiscal.

Com deia fa un moment, fa prop d'un any que parlem del pacte fiscal i aquest mes de juliol és el primer moment de la veritat. Del ple extraordinari de finals de mes, n'ha de sortir una resolució que atorgui un mandat al president de la Generalitat per poder negociar amb el Govern espanyol. No és un gest més, no és una votació més. Té una gran transcendència aquest moment. I l'aspiració del Govern continua sent poder sumar una majoria el més extensa possible dels partits polítics catalans que atorgui a aquesta reivindicació la màxima força. Volem sincronitzar l'enorme consens social que existeix al voltant de l'objectiu que Catalunya pugui recaptar i gestionar tots els impostos, amb un consens parlamentari el més gran possible. Ens agradaria aconseguir, en definitiva, el mateix que passa al País Basc, on malgrat la gran polarització entre nacionalistes bascos i nacionalistes espanyols, tots defensen sense fissures el concert econòmic.

Deixaria aquí la meua intervenció per donar pas al col·loqui amb tots vostès. Moltes gràcies per la seva atenció.